

Arrest

nr. 212 564 van 20 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2017 met referentenummer 68593.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, op dat ogenblik nog minderjarig, wordt op 22 februari 2005 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Op 13 juli 2010 vraagt de verzoekende partij bij de Belgische ambassade in Rusland een terugkeervisum aan.

1.3. Op 29 december 2010 gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot de opheffing van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij, waarna op 17 juni 2011 het gevraagde terugkeervisum wordt geweigerd.

1.4. De verzoekende partij keert op onbepaalde datum terug naar België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 7 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij schrijven van 24 mei 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 13 september 2016 door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Eveneens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 13 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [T.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 13.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 21.09.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen en door de gemeente Borsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes regularisatieaanvraag op grond van humanitaire redenen werd door DZZ geweigerd. Het op 29.09.2016 ingediende beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking.

Uit het administratieve verslag van PZ Hekla komt naar voor dat betrokkene verklaarde dat zijn ex-vrouw in Tsjetsjenië verblijft sedert 2 jaar en dat zij met haar zoon slechts af en toe via skype contact heeft.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene beroept zich tevens op de samenwoning met zijn moeder mevrouw [T.A.B.] (geboren op 31.07.1967 van Belgische nationaliteit). Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt en geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene brengt geen bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie aan. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne beneficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene perfect in staat was om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn moeder, daar hij de periode van december 2009 tot augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland doorbracht.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel, artikel 8 EVRM en art. 62 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris argumenteert het inreisverbod van 3 jaar als volgt:

[...]

Verzoeker stelt vast dat de staatssecretaris motiveert op basis van volgend argument:

- Het feit dat verzoeker geen recht zou hebben op samenwoning met zijn zoon kind en zijn Belgische moeder;

Voor het overige ontbreekt het totaal aan een duidelijke argumentatie!

Gelet op het feit dat verzoeker in zijn land van herkomst gevaar loopt (zijn exschoonbroers zijn in Tsjetsjenië bij het leger en dus onder de wapens!), het feit dat verzoeker zijn opleiding in België heeft gehad en dus klaar is gestoomd voor de Belgische arbeidsmarkt, het feit dat hij zelfs nog nooit in Moskou is geweest, het feit dat zijn zoon in België naar school gaat, het feit dat zowel zijn moeder als zijn broers in België wonen, maken dat de beslissing van de staatssecretaris ontegensprekelijk buiten alle proportie is!

Verzoeker zou zo maar liefst drie jaar gescheiden worden van zijn moeder, zijn broers, vrienden en kennissen op basis van een flinterdunne argumentatie van de staatssecretaris. Er wordt hem de kans ontnomen om, vanuit zijn land van herkomst, een visum te bekomen voor het land waar hij de belangrijkste jaren van zijn leven heeft gependeed, waar zijn familie en vrienden wonen, waar hij school heeft gelopen, waar zijn zoon school loopt, ...

Minstens het proportionaliteitsbeginsel wordt hierdoor geschonden!"

2.2.1. Artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Wat dit laatste betreft, wordt geuid dat de verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 21 september 2016. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens op drie jaar bepaald. Dit gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven, waar zij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en waar een onderzoek van het dossier niet wees op specifieke omstandigheden die een duur van minder dan drie jaar rechtvaardigen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en dat het beroep tegen deze beslissing geen schorsende werking kent. Verder blijkt dat de ex-vrouw van de verzoekende partij is teruggekeerd

naar Tsjetsjenië en dat zij slechts af en toe via skype contact heeft met hun gemeenschappelijk minderjarig kind. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat het gehele gezin dient terug te keren, zodat artikel 8 van het EVRM wordt gerespecteerd. Hij betoogt tevens dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden waar blijkt dat de verzoekende partij in België samenwoont met haar moeder met de Belgische nationaliteit. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat de verzoekende partij geen bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie aanbrengt en dat de band tussen ouders en volwassen kinderen, net zoals deze tussen (volwassen) broers en/of zussen, niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Hij stelt daarenboven vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in staat was om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar moeder, daar zij tussen december 2009 en augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland heeft gewoond. Hij acht, in het licht van deze motieven, een inreisverbod voor drie jaar proportioneel, gelet op het belang van de immigratiecontrole.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – ook formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval.

De verzoekende partij houdt onterecht voor dat het inreisverbod enkel zou zijn gegrond op het feit dat zij geen recht zou hebben op samenwoning met haar zoon en haar Belgische moeder. Zij miskent hiermee ook de voorziene motivering, waarin op geen enkele wijze wordt gesteld dat de verzoekende partij geen recht heeft op samenwoning met haar zoon. Integendeel wordt geïndiceerd dat het volledige gezin, en dus met name ook de zoon van de verzoekende partij, dient terug te keren naar het herkomstland, alwaar de moeder van dit kind reeds verblijft. Er blijkt dus geenszins dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar zoon als gevolg van de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat verder voorbij aan de verschillende overige motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, naast de motivering inzake de samenwoning in België met haar moeder. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar stelling dat deze motieven onduidelijk zouden zijn.

De motivering van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en betoogt dat de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten wordt miskend, dient te worden aangenomen dat zij wezenlijk doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit deze wetsbepalingen volgt dat de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde in beginsel verplicht is om een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* of *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Voorts volgt uit het eerste lid van vernoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Verweerder beschikt ter zake dus over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van één dag tot maximum drie jaar, waarbij hij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerplicht. De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij naliet gevolg te geven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meeste recente het op 21 september 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, en dat er in haar situatie dus grond was tot het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, werd verder reeds vastgesteld dat een afzonderlijke motivering werd voorzien, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval, waarom wordt besloten om de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De verwerende partij motiveerde dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar in casu proportioneel is, gelet op de hardnekkigheid van de verzoekende partij om illegaal op het Belgische grondgebied te willen verblijven – waar zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde –, waar zij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en waar een onderzoek van het dossier niet wees op specifieke omstandigheden die een duur van minder dan drie jaar rechtvaardigen. Hij betoogde hierbij dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden nu het zontje van de verzoekende partij samen met haar dient terug te keren naar het herkomstland, alwaar de moeder van dit kind ook reeds verblijft, en verder niet blijkt dat er tussen de verzoekende partij en haar moeder met de Belgische nationaliteit sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Hij stelde daarenboven vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in staat was om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar moeder, waar zij tussen december 2009 en augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland heeft gewoond.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten heeft miskend. Zij laat evenwel na om te verduidelijken over welke documenten het dan gaat en op welke wijze deze worden miskend. Dit betoog mist de vereiste precisie en laat de Raad niet toe enige onregelmatigheid vast te stellen.

De verzoekende partij wijst verder op het gevaar dat zij loopt in het land van herkomst, gelet op haar ex-schoonbroers die in Tsjetsjenië bij het leger zijn. Zij wijst er evenzeer op dat zij haar opleiding in België heeft gehad, dat zij werd klaargestoomd voor de Belgische arbeidsmarkt, dat zij hier vrienden en kennissen heeft, dat zij nog nooit in Moskou is geweest, dat haar zoon in België naar school gaan en dat haar moeder en broers in België wonen. Zij stelt dat in het licht van deze gegevens de bestreden beslissing disproportioneel is.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij gevaar zou lopen in haar herkomstland stelt de Raad allereerst vast dat een dergelijk argument eerder dienstig is in het kader van een genomen verwijderingsbeslissing waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partij zich heeft verzet tegen de verwijderingsbeslissing die samenhangt met het bestreden inreisverbod. Hiermee relativeert zij zelf reeds de thans door haar geuite vrees. Zij blijft in dit verband ook in gebreke om een begin van bewijs voor te leggen van de door haar ingeroepen vrees, zodat enige kennelijke onredelijkheid op deze grond in geen geval kan worden vastgesteld.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij nog nooit in Moskou is geweest, merkt de Raad verder op dat de bestreden beslissing haar ook geenszins oplegt om zich naar Moskou te begeven. Zij is vrij terug te keren naar die plaats in het herkomstland waar zij vandaan komt en waar zij eerder heeft verbleven bij haar terugkeer naar Rusland. De Raad ziet niet in waarom dit gegeven relevant is in het kader van de thans bestreden beslissing en maakt dat de verzoekende partij dan geen inreisverbod zou mogen worden opgelegd dan wel dat een kortere duur van het inreisverbod zich opdrong, of een inreisverbod voor drie jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Dit gegeven, daargelaten de vraag of het kan worden aangenomen, wijst zo ook niet op concrete belangen op het Schengengrondgebied die maken dat zij onmiddellijk of binnen een kortere tijdperiode moet kunnen terugkeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat bij het opleggen van het inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, rekening is gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in België samenwoont met haar moeder die de Belgische nationaliteit heeft. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft toegelicht waarom dit gegeven niet maakt dat een inreisverbod voor drie jaar als disproportioneel is te beschouwen. Hij wees erop dat de verzoekende partij geen bewijzen van een afhankelijkheidsrelatie aanbrengt en dat de band tussen ouders en volwassen kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Hij stelde daarenboven vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in staat was om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar moeder, waar zij tussen december 2009 en augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland heeft gewoond. De verzoekende partij gaat niet in op deze voorziene motivering. Zij maakt het kennelijk onredelijk karakter ervan niet aannemelijk.

In zoverre zij ook nog wijst op het gegeven dat haar broers in België wonen, merkt de Raad verder op dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 24 mei 2016 enkel melding maakte van haar moeder, haar (ex-)vrouw en hun minderjarig kind. Uit de overige stukken van het administratief dossier komt ook niet naar voor dat de verzoekende partij dan een sterke band heeft met haar broers. In het kader van het thans voorliggende beroep legt de verzoekende partij ook geen begin van bewijs voor van concrete banden die zij nog heeft met haar broers die in België zouden verblijven. De vaststelling dringt zich dan ook op dat niet blijkt dat de verzoekende partij nog nauwe en concrete banden heeft met haar broers. Een afhankelijkheidsrelatie blijkt al zeker niet. In deze omstandigheden overtuigt de verzoekende partij in geen geval dat de mogelijke aanwezigheid van haar broers in België de bestreden beslissing dan kennelijk onredelijk maakt. Er kan in dit verband ook worden gewezen op de motieven zoals deze in de bestreden beslissing werden opgenomen wat de moeder van de verzoekende partij betreft, en die door de verzoekende partij niet onderuit worden gehaald.

De verzoekende partij wijst er vervolgens op dat zij haar opleiding in België heeft gehad en dat zij dus werd klaargestoomd voor de Belgische arbeidsmarkt. Zij duidt evenwel niet welke opleiding zij in België dan heeft gevolgd en maakt aldus evenmin concreet aannemelijk dat zij goede kansen heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij van het bevoegde gewest dan de vereiste toestemming heeft verkregen om hier economisch actief te zijn. Zij weerlegt het motief verder niet dat zij in de periode van december 2009 tot augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland heeft verbleven, waardoor de vaststelling zich ook opdringt dat de verzoekende partij zelf de keuze heeft gemaakt om zich na haar opleiding niet op de Belgische arbeidsmarkt te begeven maar integendeel om terug te keren naar haar herkomstland. Er blijkt niet dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt in haar herkomstland. In het licht van de voorgaande gegevens maakt de verzoekende partij aan de hand van deze elementen nog niet aannemelijk dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar kennelijk onredelijk is. Ook het op bijzonder algemene en ongestaafde wijze betogen dat men vrienden en kennissen heeft in België kan in geen geval volstaan om een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aan te tonen. Het komt de verzoekende partij toe om haar banden met België die nopen tot een onmiddellijke dan wel snellere terugkeer naar dit land op concrete en overtuigende wijze naar voor te brengen. Zij blijft op dit punt in gebreke.

De verzoekende partij toont verder niet concreet aan dat haar zoon school loopt in België. Zelfs voor zover dit alsnog het geval zou zijn, blijkt ook geenszins dat dit kind zijn scholing dan niet zal kunnen verderzetten in zijn herkomstland. De moeder van dit kind verblijft ook reeds in het herkomstland. Ook hier kan geen kennelijke onredelijkheid worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij wat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen*".

De verzoekende partij beroept zich op de banden met haar zoon, haar moeder en haar broers. Zij wijst verder op een aanwezigheid van vrienden en kennissen in dit land.

Opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM dient vooreerst een privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van dit artikel 8 aanwezig te zijn.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij wordt geacht samen met haar kind terug te keren naar haar herkomstland, waar de moeder van dit kind ook reeds verblijft. Er blijkt dus niet dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat de verzoekende partij wordt gescheiden van haar kind. Er blijkt ook geenszins dat het kind in Rusland geen scholing kan volgen of het gezinsleven aldaar niet in alle redelijkheid kan worden verdergezet. Hierboven werd ook reeds vastgesteld dat geen begin van bewijs voorligt dat de verzoekende partij gevaar zou lopen in haar herkomstland. De verzoekende partij verzette zich ook niet tegen de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum. In deze omstandigheden blijkt niet dat de bestreden beslissing in strijd is met het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven van de verzoekende partij en haar kind.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een gezins- of familieleven in België met haar moeder en/of broers, wordt erop gewezen dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) de gezinsband tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen meerderjarige kinderen niet wordt verondersteld en de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van vernoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden. Op geen enkele wijze maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de relatie met haar moeder of haar broers wordt gekenmerkt door de vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid, opdat deze relatie onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Een loutere samenwoning volstaat in dit verband niet. De verzoekende partij maakt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat zij verwijst naar een privéleven in België, stelt de Raad allereerst vast dat de verzoekende partij via de moderne communicatiemiddelen contacten kan onderhouden met haar moeder en eventueel ook met haar broers in België. Zij maakt ook niet aannemelijk dat deze haar niet af en toe kunnen komen bezoeken. Nu de verzoekende partij in de periode van december 2009 tot augustus 2015 ook hoofdzakelijk in Rusland heeft verbleven, blijkt niet dat een inreisverbod voor drie jaar in haar situatie als problematisch of disproportioneel is te beschouwen. De Raad herhaalt verder dat de loutere algemene bewering in dit land vrienden en kennissen te hebben niet volstaat om concrete en beschermenswaardige banden met dit land aan te tonen. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij in het verleden hier school heeft gelopen, volstaat ook nog niet om aan te tonen dat er actueel nog sprake is van concrete en beschermenswaardige banden met dit land. De verzoekende partij, die ook niet betwist – en al zeker niet weerlegt – dat zij in de periode van december 2009 tot augustus 2015 hoofdzakelijk in Rusland heeft verbleven, maakt niet aannemelijk dat zij in België – los van haar moeder en eventueel haar broers – nog hechte en duurzame banden heeft die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een

bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is. Een schending van het proportionaliteits- of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij. Daar zij het door haar verschuldigde rolrecht tweemaal heeft betaald, moet het onverschuldigd gekweten rolrecht haar worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten bedrage van 186 euro moet worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS